

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Den hvide sky

Citation: Hjortø, Knud: "Drømmen om kvinden", i Hjortø, Knud: *Drømmen om kvinden*, 1928, s. 133. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_15-shoot-idm139645821544768/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Drømmen om kvinden

havde kørt en halv times tid uden at se nogen, var han forberedt på kun at finde en forladt cykel ved siden af hjulsporet, men lidt efter fik han virkelig øje på en kvindeskikkelse, der sad i lyngen med hodet i sine hænder. Han kørte til, men idet hun så ham, sprang hun i en fart på sin cykel, måske for at undgå ham. Dog var hun ikke så sikker en cyklist som han, og han kom hende efterhånden nærmere, så han tydeligt kunde se hende.

Det var altså Ellen, den stolte Ellen, der viste en ellers god mand fra sig, fordi hans handlemåde ikke havde været den, som hun forlangte af sit ideal. Ellen skulde altså adskille sig fra andre kvinder, han havde kendt, ved at være stolt. Hun var ikke så liberal som for eksempel fru Børresen, der gerne indrømmede, at hun ikke stillede vanvittige fordringer til en mands handlemåde, og her sad han nu på sin cykel og forfulgte en kvinde, der ikke var som andre; det var meget besynderligt og kunde hvert øjeblik ende med at blive latterligt, når han om lidt skulde tage fat på sit hverv at tale hende til rette, og det hele så måske indskrænkede sig til, at den stolte Ellen kun var en nydelig, lille gås, der med sit kønne ansigt mente, hun havde råd til at være knibsk.

Doktor Holsted var nu så nær ved den unge pige, at han kunde tale til hende, dersom han vidste, hvad han skulde sige; han kunde for eksempel tænke sig følgende: Undskyld frøken, at jeg tiltaler Dem, men jeg har en hilsen til Dem fra Deres veninder i Langtorpe; de har noget at sige Dem, og beder Dem om at komme tilbage, — men han følte, at det hele var ganske latterligt, nu da han havde set hende; hun havde ikke i sinde at vende tilbage; hun kørte resolut videre og vilde blive ved; hun

lod sin cykel løbe langsomt og vilde lade ham komme forbi, men hun drejede ikke sit hoved for at se ham eller skønne, hvad han vilde; han var for hende en ligegyldig og ufarlig person, trods ensomheden og aftenen, der begyndte at falde på. Hun var slank og ikke høj; hun sad meget ret på sin cykel, og der var i holdningen af hendes hoved noget afgjort, der tydede på, at hun ikke var af dem, der let lader sig overtale.

Nej, han vilde vende om; han brømsede, og der kom et par cykellængder mere imellem dem, da han pludselig så hende gøre en drejning og styrtede fra den lyngbevoksede kant ned på vejen, hvor hun blev liggende. Han var i et nu henne hos hende og løftede hende op; hun var bevidstløs. Han bar hende op på vejkannten og undersøgte hende; der var et dybt mærke i den ene tinding; hjerne-rystelse altså.

Doktor Holsted rev hendes golftrøje op og trykkede sin hånd mod hendes hjerte; i det samme åbnede hun øjnene; de var blå, og dødens tåge lå allerede over dem. Hun udstødte et langt: Å, og gjorde en afværgende bevægelse mod hans hånd.

De skal ikke være bange, sø sø — jeg er læge; jeg vil hjælpe Dem.

Men det var altsammen spildte ord; hun lukkede øjnene igen, og han lagde sit øre mod hendes hjerte for at lytte; om få minutter vilde det være forbi. Han så sig forvirret om. Der var ingen mennesker i nærheden, og de vilde også have været lige så unyttige som han selv. Han rejste sig fra hende, bevæget og skælvende, og kom tilbage igen; hun lå bleg og stille, hun skulde ha lov til at dø i fred, men når hun var død, vilde han bære hende til det nær-